

at det ikke var muligt at misforstaa mig, jeg havde endogsaa markeret de Ord, der skulde lægges Mærke til. Jeg skrev nemlig: „Naar et Blad kalder sig *Kvindernes*, gør det i sin Titel Fordring paa at lade sine Læsere følge med paa *alle* Kvindernes Omraader, at repræsentere *alle* Kvinde-Interesser og repræsentere dem *ligeligt*, ellers burde det kalde sig „Dammernes“ o. s. v.

Altsaa: Jeg mener, at et Blad, der i sin Titel er saa neutralt, ogsaa virkelig bør være neutralt, og ikke med sin neutrale Titel bør dække et saa *partisk* — eller lad os kalde det *ensidigt* — Standpunkt. Thi det fastholder jeg, at Kvindernes Blad i en Række Artikler har taget et saa afgjort Standpunkt imod Kvindesagen, at det ikke kan siges at repræsentere *alle* Kvinders Interesser ligeligt, thi dertil hører ogsaa Kvindesagsvennernes — ikke alene Kvindesagsmodstandernes.

Jeg finder det ganske utilladeligt, saaledes som Kvindernes Blad har gjort, i en Række Artikler at tillægge Kvindesagsvennerne en saadan Mængde Taabeligheder og uholdbare Paastande, at enhver, der uden andet Kendskab læser disse Artikler, absolut maa føle sig som Modstander af Kvindesagen; og hvis det kun er Uvidenhed og ikke partipolitisk Propaganda, da er en saadan Uvidenhed ganske utilladelig fra et *Kvindeblads* Side. Fru S. skriver ganske naivt: „Hvis man vil gavne Kvindesagen, gør man det sikkert mest ved at faa den *omtalt*“) og drøftet“. Mon Fru S. virkelig mener, at en saa urigtig „Omtale“ som „K. B.'s“ gavner Kvindesagen? En *Drøftelse* med Argumenter for og imod — det er noget ganske andet.

Fru Salicath misforstaar mig hele Tiden; jeg kunde have ønsket, at Fru S. havde sat sig lidt mere grundigt ind i min Tankegang. Jeg har ikke skrevet, at K. B. *kun* maa optage Artikler, der omtaler Kvindesagen med Sympathi — jeg har skrevet, at K. B.'s *Mangel paa Sympathi og Forstaaelse maa forbavse* — det er dog noget ganske andet, ikke sandt?

Men *Uvidenheden* angriber jeg, thi et saa forvansket Billede af Kvindesagen, som K. B. giver, kan vi ikke være tjent med. Jeg nævner Eksempler i min forrige Artikel og jeg kan blive ved:

1. I Numret for 5. April gentager Fru Lucretia den Paastand, at Kvindesagen ønsker at gøre Mænd og Kvinder ens i Evner og Kræfter, idet hun skriver:

— og skal da straks sige, at jeg med mine Ord om, at Paastanden om, at Mænds og Kvinders fuld-

komne lige og ensartede Evner og Kræfter endnu langtfrå kan betragtes som godtgjort, selvfølgelig har villet sige dette. at jeg betragter Forskellen mellem de mandlige og kvindelige Evner og Kræfter som en Væsensforskel og ikke som en Gradsforskel, saaledes som Cand. mag. synes at ville opfatte det. Og det gør jeg, just fordi jeg „stadig er saa gammeldags at mene, at Manden er et og Kvinden et andet“. Saaledes tror jeg, det vil blive ved at være, og jeg ser den største og vigtigste Lykkelighed for begge Parter netop deri, at denne Forskel er til Stede, at man respekterer den, at man søger at udvikle de for Kvindekønnet værdifulde Ejendommeligheder og ikke undertrykker dem til Fordel for de Evner, vi har fælles med Mændene. At naa at faa dette sidste anerkendt vilde jeg betragte som et Fremskridt, der vil gøre Livet langt rigere og værdifuldere baade for Mænd og Kvinder, end det nu er. Men denne Opfattelse har netop sin farligste Fjende i den nævnte Kvindesagsfordring.

Nej, Kvindesagen er *ikke* nogen Fiende af denne Opfattelse, Kvindesagen er *ganske enig med Fru Lucretia heri*.

2. Sammesteds skrives:

Principerne kan altsaa i og for sig være meget gode, og det er muligt, at Verden bliver bedre, naar de bliver anerkendte og efterlevede, men en ganske lille Kreds, som Kvindesagskvinderne dog maa siges at være i Forhold til hele Menneskeheden, kan ikke faa dem gennemførte for sig, uden netop derved at fremkalde den stærkeste Uretfærdighed i Forholdet imellem sig og alle os andre. Harmonien i Udviklingen vilde fuldstændig forstyrres.

Hvad mener Fru L. med „for sig“ — vi ønsker at erhverve visse Rettigheder for *alle* Kvinder, hvordan i al Verden skulde vi bære os ad med at beholde disse opnaaede Rettigheder for os selv alene?

3. (I Anledning af et Modindlæg, hvor en „cand. mag.“ hævder „Retten til at bruge det Pund, der er En givet“ som en Menneskerettighed).

Lad mig tage Ordet Menneskerettigheder. Den første og mest primitive af dem maa vel være „Retten til Brød“. Men er det *anerkendt*, at det *Barn, hvis Forældre ikke kan erhverve Brødet til det, har nogen Ret til at fordre dette Brød af Samfundet*?)

Jo, Fru Lucretia, det er anerkendt. Se Grundlovens § 84 og 85.

Nu sætter vi, at Fru L. havde Ret i, at dette ikke var anerkendt. Fru L.'s Tankegang er da følgende: Da denne Menneskerettighed ikke er anerkendt (og en anden, hun nævner), saa er der heller ingen Grund til at anerkende den nævnte!

Saaledes kunde jeg blive ved — jeg er endnu kun naaet til K. B. Numret for 5. April — men da Fru S. ikke har modbevidst Berettigelsen af min Kritik i forrige Artikel, behøver jeg antagelig ikke flere Beviser paa min Paastand.

K. B. er i denne Retning en udtømmelig

*) Udhævet af mig.

*) Udhævet af mig.